

Kronieken november 2016

Einde van vorige maand heb ik jullie verteld dat ik geen (wel beloofd) bericht van Mia ontving. Na een gesprek blijkt dat Mia een nieuw mailadres heeft en dat ik naar het verkeerde adres schreef. Alles is nu klaar en helder geworden (ik had het moeten weten!) en hierbij is de samenvatting van haar homilie op de 31ste zondag door het jaar (Zacheüs). Bedankt Mia!

'Het verhaal van Zacheüs' dat kennen we allemaal, we denken er zelfs niet meer bij na wat het verhaal echt te zeggen heeft. Jezus komt naar Jericho, waar veel volk is. Zacheüs is er oppertollenaar, een groot zondaar dus, want men verdenkt hem geld in eigen zakken te steken. Ook wil Zacheüs alles goed zien, maar hij is klein van gestalte en hij klimt dus maar in een boom! Wij zeggen dat we Jezus willen 'navolgen', maar is het niet eerder 'hem gadeslaan'? Vanuit een veilige boom of van op onze kerkstoel, met soortgenoten, Hem gadeslaan of gewoon luisteren wat Hij te zeggen heeft: allemaal ongevaarlijke dingen!

Zacheüs wordt echter door Jezus gezien, hij laat zich raken en denkt: *"De Heer ziet mij! Wie ben ik?"* Zijn hart maakt een dubbele salto en als Jezus zegt: *"Ik wil vandaag bij jou te gast zijn"* kan hij niet snel genoeg uit de boom komen. Zacheüs wordt een andere mens, hij laat zich roepen, hij laat Jezus toe in zijn huis, hij bekeert zich; dat is riskant!

Dan is het delen geblazen en breekt een nieuwe toekomst open: dat kan je het hele leven kosten! Jezus steekt zijn nek uit: hij vergeeft aan zondaars, bevrijdt mensen van wat dan ook, zit aan tafel met hen, met wie dan ook. Hij is dus gevaarlijk en moet opgeruimd worden.

Zacheüs stelt zelf vast dat 'gadeslaan' heel wat anders is dan 'navolgen'. In het laatste geval komt er een nieuw perspectief met nieuwe kansen: God komt in zicht!

Er is daarover zelfs een lied: 'De Heer heeft mij gezien en onverwacht ben ik opnieuw geboren en getogen' (psalm 138)'.

01/11: Allerheiligen. Zingen in de gevangenis. Het feest is opgeklopt door de 'commerce', buiten is het Halloween! Vroeger (2 000 jaar geleden) werd op deze datum een Keltisch slacht- en oogstfeest gevierd dat ook als het begin van het nieuwe jaar gold. De mensen geloofden dat de geesten op die dag uit de grond kropen en gingen zwerven, hierdoor verdween het gevoel van verschil tussen leven en dood. Later werd het feest een officiële gebeurtenis en door christianisatie werd het Allerheiligen (en Allerzielen).

De dood blijft ondoorgrondelijk, maar als onze ziel verdampt, dan blijft de gestorven mens leven: ik geloof niet dat de mens een pluimpje is dat weggeblazen wordt en zo vrijkomt. God is geen rechter die zwaait met straffen, want God is een goede rechter die niet boos is op ons, maar die wel boos is op het kwaad. Anderen zijn ontrouw: blijf dus trouw, zeker voorbij de dood! God verschrompelt niet tot een Halloweenpak. Zijn Geest is vrij, zoals wij vrij zullen zijn na de dood. De mens leeft ten volle in Gods onbeperktheid.

In de Apocalyps staat dat wij na de dood een witte steen krijgen met onze nieuwe, echte, naam er op. Ik word echter niet iemand anders: Ik blijf ik, met mijn hele geschiedenis. De 'ik' is hier niet uw kroniekschrijver, maar wel onze voorganger, priester Guido Van Hoye, aalmoezenier van de gevangenis te Dendermonde (hij noemt zichzelf 'oud-leerling'), in zijn homilie bij het evangelie van vandaag, Matteüs 5,1-12. Wij noemen dat 'De Bergrede' en gedenken vandaag hierbij de lange reeks mensen die ons zijn voorgegaan in leven en dood. Priester Guido leest als slot van de viering de woorden van een Duitse pastoor over lijden en dood, hoe God die ziet in Hemzelf en waarom God weent als Hij naar zijn leven vraagt .

Voor de eerste keer wordt het koor geleid door Jackie, solist bij de genade Gods en hij doet het goed, zeer goed! Einde van de viering: wij zingen: 'Swing low, sweet chariot', Jackie zingt solo, applaus voor het koor, voor de priester, voor Jackie (gevraagd door Elke), voor Elke (gevraagd door een vrouwelijke gevangene om haar zeker niet te vergeten!). Dan is er koffie met een snoepje, ... tot ziens en veilig naar huis!

05/11: gewone Effataviering met Bart Poppe, die voor één keer helemaal op tijd is, die de gemeenschap welkom heet en in het bijzonder pater Gaston, als voorganger, en Bernadette, die de woorddienst verzorgt (Bedankt, Bernadette, voor de mindmaps!).

Als openingslied zingen we lied 49, 'Jij die bent', zodat Bernadette met de woorddienst kan beginnen. Het evangelie (Lucas 20, 27-38) brengt ons weer dichterbij Jeruzalem, nu in de tempel, waar de Sadduceeën met een discussie over de verrijzenis, Jezus willen belachelijk maken en hem zo klem zetten. Sadduceeën zijn mannen uit hoge priesterkringen, die op goede voet willen staan met de Romeinen, die conservatief zijn, die zich enkel inspireren op de vijf eerste boeken van de bijbel (vandaar de verwijzing naar Mozes) en die niet geloven in verrijzenis. Jezus negeert de absurde kant van hun vraag, maar hij neemt de kern, de essentie van de vraag, wel ernstig en gaat daarop in, met als einddoel: Wie kind van God is, deelt in de verrijzenis uit de doden.

Bernadette heeft zich een dagje 'Oostende' gepermitteerd en heeft zich daar vooral beziggehouden met het observeren van kinderen en hoe ze volledig rekenen op hun ouders. Zo groeit hun vertrouwen; als volwassenen uit zich dat in het durven bouwen op zekerheden die we van anderen mee krijgen én het leren leven, gewild of niet, met de vragen van het leven. En vooral: het risico lopen, te geloven in God. Het geloof in de verrijzenis blijft altijd een uitdaging dat onze God een God van levenden is! Die uitdaging maakt het geloof in de verrijzenis echt menselijk.

We hebben er echter geen zekerheid van, we hebben enkel een belofte van God, om voluit te leven, en die belofte is waardevol: zopas hebben drie jonge mensen, Tiebe, Tim en Tiebe beloofd om in Zijn naam te leven!

In het begin van deze viering hebben we lied 49 gezongen, kijk maar eens: de volledige liedtekst vind je onder dat nummer in de blauwe zangboekjes. Het is deze tekst die Bernadette heeft geciteerd in deze viering.

Heel ons leven steunt op beloften, denk maar als iemand zegt: *"Je mag op mij rekenen!"* Ook God deed ons die belofte met het meest zuivere motief dat wij kennen: belangeloze liefde. Dat is het motief dat het meest vertrouwen schept: vroeger zei men: *"God is trouw tot in de eeuwen der eeuwen."* Iedereen zei *"Amen"*, men was er dus mee akkoord. Het enige dat God vraagt is: *"geef je leven zoals ik het gaf, wees mijn zachte kracht, mijn lichaam en mijn ziel in deze wereld."* (deel van lied 209, dat we zingen na het tafelgebed)

Hoe eeuwig leven er zal uitzien, daar kunnen we ons geen echte voorstelling van maken vanuit ons aardse leven, maar liefde en trouw zijn de echte wegen naar de eeuwigheid. Ik zeg: *"Amen"*.

Dan hebben we brood en wijn gedeeld en hebben we elkaar ontmoet. Uit de bezinning: Wie weet dat hij in Gods licht mag leven, is niet meer gekweld door de vraag of het licht er morgen ook zal zijn. Een kind vraagt toch ook niet of zijn moeder ook morgen nog voor hem zal zorgen. (Priester Han Fortmann, gestorven in 1970, was hoogleraar Cultuur en Godsdienstpsychologie in Nijmegen (NL). Deze tekst legt de band tussen nú en de tijd van het evangelie van vandaag).

Wij hebben gebeden voor pater Richard, die bij Kinsjasa er over waakt dat vrouwen een goede opleiding en een inkomen krijgen en dat er gezorgd wordt voor verstoten jonge meisjes., voor een onbegrijpelijke kreet, gedankt voor een mooi moment in de Sint-Annastraat met pater Andreas en pater Yves, samen met de andere geassocieerden, gebeden voor het volk van Mosul, voor de vluchtelingen, tegen angst en alleen zijn, gedankt voor de vakantie en het zorgen voor kinderen en kleinkinderen, voor de woorden van hoop en voor alle mensen die ons leven delen.

Een belangrijke mededeling door Tom V: zaterdag 19/11 is er om 20.00 uur, na de viering dus, een vergadering over de 'Effata Vuurtoren' om sommige standpunten en toekomstbeelden wat te verruimen.

12/11: Gevi Effataviering. Eveline verwelkomt de gemeenschap na deze kwalijke week (de heer Trump verkozen als president van de USA.), pater Andreas verzorgt de consecratie en het Tafelgebed, Chris VL. verzorgt de homilie bij het evangelie (Lucas 26 en. 21ste hoofdstuk, verzen 5-19) dat Agnes voor ons leest.

Een dorp bij Aleppo (Syrië). Eerst kwamen er een paar helikopters een kijkje nemen, dan kwamen gevechtsvliegtuigen en bommen. Nu ziet het dorp er uit als een reuze vuilnisbelt, waar het dorpsplein was rest er een dikke boomstronk. Veel mensen zijn gestorven: zo ook de dochter van een vrouw, gespietst door versplinterde houten balken. Uiteindelijk gaf ze het gevecht voor haar leven op ... Is dat het einde van de wereld, nog een ramp? We lezen het evangelie, over het einde van de wereld en de ondergang van de tempel en van de stad *"Er zal geen steen op een ander gelaten worden!"*.

Jezus spreekt over de verwoesting van de tempel en van de stad Jeruzalem; apostel Lucas schrijft erover als de Romeinen ermee bezig zijn. Maar wat in het dorp buiten Aleppo en zoveel plaatsen rond Aleppo gebeurt, is een gevolg van oorlogen en onlusten, arrestaties, verraad en terechtstelling. Apostel Lucas schrijft alsof Jezus het zelf allemaal meemaakt. Daarom zegt Jezus: *“Laat je niet uit het veld slaan.(...) Geen haar van je hoofd zal verloren gaan.”*

Wij zijn niet voor die onheilsprofetieën, zij zijn somber en helpen ons niet vooruit. Maar de woorden van Jezus steken ons een hart onder de riem: *“Door standvastig te zijn zal je uw leven winnen.”* Je kunt ook anderen helpen, als een moderne barmhartige Samaritaan. Daarom die plank in het puin van Aleppo met grote letters: “Help ons”. Recent las Chris in een boek over de drie meest wezenlijke gebeden: *“Help me, ik kan het niet meer alleen.”*, *“Dankjewel, voor wie je bent en wat je voor mij betekent.”* en *“Wow, Wat is dat mooi en ontroerend!”*

Chris beëindigt zijn homilie met drie woorden: *“Help!. Dankjewel! en Wow!”*

Dan delen we gebroken brood en wijn, zoals Jezus dat heeft gevraagd, we zingen, met pater Andreas, tafelgebed 104 ‘Gij die weet’, en nadien spelen piano en viool, als een late (nooit te late) *hommage* aan Leonard Cohen, zijn ‘Hallelujah’. *Wow!*

‘Laudate omnes gentes!’ wij zijn dankbaar voor het bezoek van een groep medewerkers uit Wittem (NI) aan Clemenspoort, we bidden voor de overleden pater Richard en zijn medewerkers, we bidden om vrede in de wereld indien Trump zich zou laten bijstaan door bekwame(re) mensen, Wij bidden met een vrouw omdat ze belangrijke beslissingen heeft kunnen (durven) nemen, wij bidden voor het Generaal Kapittel, dat ze een goede kijk op de toekomst zouden hebben en wij bidden voor het verdriet van de parochianen van Westveld, waar ook geen zondagsdienst meer zal zijn.

Na enkele mededelingen, zingen we het zegenlied en aangezien het Gevi is drinken we koffie of chocolademelk met kramiek, chocoladebrood of melkbrood. De wisselbeker is weer gevuld met choco! *Dankjewel!* (Dat begrijpen alleen Lut en ikzelf).

Op 19/11 is er eerst een bijeenkomst voor de **meditatiegroep**, dan is er de **Effataviering en om 20 uur is er een bijeenkomst** voor allen die de stuurgroep willen helpen schaven aan de **teksten in ‘De Effata Vuurtoren’**.

Walter VW stuurde mij een uitnodiging voor een Stilledag als overgang van Oud naar Nieuw en **de impuls voor november**, ‘De grote ontsnapping’, die ik hierbij samenvat:

‘Heel veel prikkels komen er op ons af, waardoor we een denkend volkje zijn geworden. We trachten alles te benoemen en in categorieën in te delen. Daardoor lijkt het alsof we in een soort zelfgemaakte, comfortabele, mentale gevangenis leven, die we alleen maar wat kunnen herinrichten. Maar we verliezen wel het contact met de buitenwereld; wij willen ontsnappen!

Meditatie met de mantra als hulpmiddel doet mij denken aan die ontsnappingsfilms. Meestal graaft een intelligente gevangene zich met zo goed als niets, bijv. een nagelvijltje, een weg naar de vrijheid. Een gevangene met veel geduld en die sluw is (hij verbergt zijn graafwerk voor de bewakers). Het is wel de echte bedoeling van de meditatie: geduldig alle dagen mediteren en zo jouw mentale gevangenis afbreken, daarvoor heb je ook tijd nodig! Maar de dag dat het eerste gat in de muur gemaakt is, of als de eerste tralie doorgezaagd is: als de zon door het gat schijnt ben je blij en dankbaar voor het saaie werk: je wilde zelfs opgeven! Ook, doordat je aangemoedigd wordt door anderen die mee-mediteren, heb je toch voortgedaan en ben je voortgegaan naar licht en vrijheid, dank zij je meditatietrouw.

Maak dus gaten in je mentale muur, breek de tralies. Zet de vrijkomende energie in ten voordele van onze samenleving. Mediteer dus dagelijks met ma-ra-na-ta of een ander gebedswoord. Ontsnap mee op weg naar echte vrijheid!’ (bedankt Walter!)

Om 18.30 uur komen we samen voor de **Effataviering**. Hilde VL verwelkomt de Effatagemeenschap. Voor haar was Effata het eerste contact met waardigheid, met muzieknoden, met liefde, met dreuppels drinken. Agnes gaat voor in de viering, Walter VW verzorgt de homilie en de bezinning, het evangelie komt uit het Evangelie van Lucas, hoofdstuk 23, verzen 35-43, over de kruisweg en de kruisiging.

Jezus hangt aan het kruis, de ultieme vernedering, het volk zwijgt, de oudsten halen hem onderuit, lieden die met hem gekruisigd worden spotten met hem, wie dicht bij hem staan begrijpen hem niet! En toch is er mildheid: tegenover de twee andere gekruisigden: mildheid, hoop in wie naast je

hangt! Twee 'woorden' van Jezus: 'En nu vooruit!' en 'Geef niet op' en dan de essentie van het kruisigingsgebeuren: 'Echte rechtvaardigheid komt van binnen!'

We zijn nu twee jaar na de plotse dood van Guido, hij leeft nu op een andere manier bij ons, zo heeft hij het vuur van de kick-off gevoeld, hij heeft veel stil verdriet getroost, hij is in ons! Hij fluistert twee krachtige boodschappen, om ze goed te beluisteren: "en nu vooruit!" en "Ga door op de ingeslagen weg, koste wat het kost" Van 'blijf niet hangen in de nostalgie van de Stropkaai.' tot 'Ga door in de Voskenslaan', ga door met het visioen en de droom. Als het moeilijk gaat: ga dan door de Clemenspoort. Guido zal ons steeds bemoedigen ... En fier dat hij is met Effata!

Agnes neemt over en gaat verder met het tafelgebed. Brood wordt gebroken en gedeeld, wijn wordt gedeeld. Niemand wordt vergeten.

In de bezinning herneemt Walter wat hij in de homilie gezegd heeft. Ook Odette wil Guido speciaal bedanken, en vaak hoort ze nog nieuwe uitspraken die Guido met mensen deelde en die een houvast betekenen. Voor haar is Guido onvergetelijk geworden, ze trekt zich op aan zijn woorden en aan zijn leven, ze gaat vol levensmoed verder met hem als 'compagnon de route'. Ook gedenkt ze Mimi en de moeder van Johan en Herman die in dezelfde week begraven werd.

Wij hebben gebeden voor Guido, de man die sporen naliet, de onvergetelijke, de man die je heimwee geeft, om het met Els te zeggen: hij is nog altijd vruchtenrijk; voor de overleden père Richard, die in Congo zeer goed werk verricht heeft en voor de schoonbroer van Gerrit. Wij hebben gezongen samen met Mia voor Hem die de weg baant en wij hebben gebeden samen met Mats (jongste kind van Nancy en Stef) die het nog niet onder woorden kan brengen en dus maar een mooie tekening gemaakt heeft en een kruisje zal geven (ik had begrepen dat Mats een kusje ging geven, maar Mats is niet zo 'kusachtig', dus ...). 'Draag mij, God, in barmhartigheid' (lied 181) Om 20 uur is er **dialogavond over de 'vuurtoren' tekst**. De tekst zal worden aangevuld met de herhaalde oproepen van Guido voor zij die tekort hebben en voor de aandacht voor nieuwkomers in de viering en na de viering. Tussendoor is er koffie en een koekje.

25/11 Koorrepetitie met Ilse als dirigente. Alle stemmen zijn goed vertegenwoordigd, alleen de sopranen niet: enkele zijn lid van de raad van bestuur van Clemenspoort dat vanavond een vergadering heeft. Anderen zijn ziek of moeten op een andere plaats hun kennis ter beschikking stellen, maar het gaat wel!

Aangezien we een concert van 'Christmas Carols' hebben in Oostakker waarvoor een nieuwe affiche is gemaakt, die Erik van de bassen fier komt voorstellen, moeten we ook lied 148 in het Engels aanleren en krijgen we lied 413, met dezelfde titel (Hark! The herald angels sing) maar nu met Engelse tekst. We oefenen ook liederen 405, 144 (fris en licht!), 409, 406 en na de pauze 404 en 407 (articuleren!). Voor de rest is het optreden identiek aan dat van verleden jaar in de eigen kapel (kaarsjes en kaarten gaan mee!). Voor een tegenstem in lied 148 zal nog wat extra moeten gezocht en geoefend worden!

Voor 17/12 is er na de gewone Effataviering Kerstmarkt met een achttal stands, waar regelmatig kerstliederen worden gezongen zoals lied 71, 'Joy to the World', lied 410 ('Carol of the Magi' en allerhande liederen in het Nederlands, zodat mensen in de kapel ook kunnen meezingen (liederen 142, 147, 148 tot 152).

Er is geen tijd meer om de liederen voor de viering morgen in te oefenen. Er is gevraagd of mensen van het koor, die zich op woensdag 21/12 kunnen vrijmaken, naar Vurste kunnen komen.

26/11 Effataviering. Annette verwelkomt de Effatagemeenschap: in haar groeit het verlangen naar de Heer. Pater Gaston gaat voor in de viering, Mia zorgt voor de homilie over het evangelie (Bedankt Mia voor jouw tekst en priester Luc Maes voor de 'blaadjes' over Jesaja). Samen bidden wij het drempelgebed (dus niet het drempellied zingen). Simon ontsteekt de eerste kaars van de adventskrans. Wij zingen lied 89 ('Alles wacht op U vol hoop').

In de advent zullen we de ganse tijd Jesaja volgen: het is derhalve best dat wij iets meer weten over hem! Jesaja leefde in de 8ste eeuw voor Christus, vermoedelijk in Jeruzalem, was de vriend van koningen. Als profeet bekeek hij alles met de ogen van God. Hij was noch waarzegger, noch toekomstvoorspeller, wel durfde hij de vinger op de wonde leggen als het nodig was. Wat hij ziet schrijft hij uit in visioenen, in de advent lezen we in elke viering een visioen van Jesaja; visioenen zijn geen dromen: ze geven richting aan de werkelijkheid, ze zijn als een spiegel.

Wat ziet Jesaja met de ogen van God? Hij ziet oorlog, welvaart én uitbuiting, hij ziet een verkalkte godsdienstigheid. Hij verzet zich daartegen, maar tevens brengt hij een boodschap van hoop, van vertrouwen op God, die de mensen niet in de steek laat. Zijn boodschap is een messiaanse verwachting, we beluisteren ze in de lezing (Jesaja 2, 1-5). Hij spreekt over de berg waarop het huis van de Heer gebouwd is, over de volken die zullen komen om de paden van de Heer te bewandelen. De Heer zal recht doen onder de volkeren, zodat zij hun zwaarden zullen omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. Er zal vrede zijn!

Dat is het visioen van Jesaja voor die messiaanse tijd: er zal vrede zijn, het 'Rijk Gods' zal komen! Vrede zit in ons hart diepgeworteld, maar we horen van oorlog en terreur met wreedheid, angst en onzekerheid. Politieke leiders benadrukken die gevoelens nog, er komen oproepen tot uitsluiting, geweld, tot het bouwen van muren, tot het opbouwen van een harde samenleving. Die creëren zo een samenleving van onvrede, maar wij kijken uit naar vrede; Jesaja spreekt van een nieuwe wereld! Jesaja is een mens van de verwachting, van de advent: wij kruipen in het vel van Jesaja, wij laten ons niet doen; wij roepen over licht en vrede voor iedereen. Daar moeten we zelf iets aan doen (niet wachten op ...) door zelf meer mens van licht en vrede te worden, door zelf mee te werken aan een betere toekomst.

Met pater Gaston bidden we tafelgebed 2, we breken en verdelen brood en delen wijn en hij leert ons bidden tot de Vader (niet meer 'bekoring', maar wel 'beproeving' en wat andere tekstaanpassingen, voorgedrukt op een kaartje) Voor je het weet, kennen wij die nieuwe versie heel goed.

De bezinning, naar Kathleen Boedt, wenst ons 'dat Kerstmis een indrukwekkende première mag worden!' Wij hebben gebeden voor een moeder, die in een verzorgingscentrum is opgenomen, maar er moeilijk haar plaats vindt, voor mensen die plots in een andere situatie terecht komen, en voor alle mensen in armoede die in deze tijd van cadeaau aankopen, het nog moeilijker hebben dan anders.

Wij hebben elkaar en onszelf gezegend; dan is er koffie en een koekje en een praatje over mispels, over bijeenkomen en luisteren!

Zoals elke maandag tot hiertoe ben ik Guido gaan groeten te Mariakerke. Bernadette vroeg het in haar 'Testament van Guido', afscheidswoord, dankwoord op de begrafenis, dus krijg je van Guido een knipoogje, een glimlach en een knuffel! Doorgegeven en graag gedaan!

Het gazon is verzorgd, de bladeren bijeengeharkt en in de 'bladzakken' gepropt, klaargezet om mee te nemen, het wordt winter met een heuse herfststorm mét onweer. Dan slaap ik goed (of beter). Zondag waag ik mij aan de mispelgelei en de mispelconfituur! Vandaag is het buiten 13,4° ... in november en morgen vriest het. Het weer is gek geworden!

Wouter, maandag 28 november 2016